

Motion till riksdagen 1985/86:U517

Lars Werner m. fl. (vpk)

Begränsning av Sveriges kontakter med Israel, m. m.

Israel framstår alltmer som en förtryckarstat i Mellersta Östern. Landet har inte bara olagligt behållit erövrade och ockuperade områden på Västbanken och i Gaza. Det har också i strid med FN:s resolutioner påbörjat och intensifierat judiska bosättningar i dessa områden. Enligt gammalt känt mönster i den israeliska statens historia lägger man i denna bosättningskampanj beslag på den bästa jorden och driver då först bort de rättmätiga ägarna, palestinierna. Annekteringen sker med våld eller mord och terror om någon sätter sig till motvärn. Den israeliska ockupationspolitiken i övrigt visar upp alla välkända mönster av förtryck och förföljelse av befolkningen. De behandlas som andra klassens medborgare i sitt eget land, utnyttjas som lågavlönad arbetskraft utan rättigheter och utsätts för förnedrande behandling i otaliga vägkontroller, husundersökningar och godtyckliga arresteringar. Deras representanter och talesmän, som protesterar på sitt folks vägnar, utsätts för attentat av de fanatiska judiska nybyggarna, som anser sig vara de enda rättmätiga ägarna till dessa ockuperade områden. De skyr inga medel för att uppnå sin måsättning, att driva undan den arabiska befolkningen och ersätta den med en majoritet av israeler.

Samma politik har Israel alltid bedrivit mot palestinierna inne i det egentliga Israel. Hela uppbyggnaden av staten vilar på våld mot den befolkning, palestinierna, som utgjorde majoriteten i landet när den sionistiska koloniseringen påbörjades i slutet av förra seklet. I dag är det ingen som kan peka ut alla de platser där arabiska byar tidigare legat. De som en gång bodde där har fördrivits och deras barn och barnbarn har växt upp i flyktinglägren, där de i många fall på nytt drabbats av den israeliska terrorn, t. ex. vid Israels ockupation av Libanon.

Den militära invasionen i Libanon, som är Israels senaste övergrepp i området, kostade tiotusentals oskyldiga civilas liv. Den israeliska armén visade ingen som helst hänsyn vid sin framfart genom de libanesiska kuststäderna upp till Beirut där ödeläggelsen blev enorm. Som kronan på verket i denna ociviliserade och brutala militära ockupation tillät den israeliska armén och dess överbefälhavare, Ariel Sharon, att deras allierade i Libanon, falangisterna, fick gå in i flyktinglägren Sabra och Shatila och utföra en masssaker på de försvarslösa palestinierna. Det mordandet av oskyldiga civila, kvinnor och barn har placerat namnen Sabra och Shatila på den makabra lista där vi tidigare har fått inpräntat sådana namn som Lidice och Song My, orter där andra förtryckare i likhet med Israel ansett sig ha rätt att mörda och bränna för att utplåna allt motstånd.

På det internationella planet har Israel sitt mest intima samarbete med och sitt främsta stöd i USA. Det tjänstgör, precis som tidigare shahen i Iran och i dag militärjuntan i Turkiet, som USA:s polis och vakthund i området. Men detta samarbete med USA för också med sig andra israeliska kontakter som det inte talas så mycket om. Israel och dess krigsmakt har sedan många år tillbaka ett mycket nära samarbete med apartheidregimen i Sydafrika. Det har resulterat i att flera vapensystem i Sydafrika är vidareutvecklingar av israeliska system. Israel har också lämnat Sydafrika ovärderlig hjälp inom kärnteknikområdet, och det torde inte vara någon överdrift att påstå att den kärnvapenkompetens som alla insatta bedömare anser att Sydafrika har i dag till största delen är Israels förtjänst. Och samarbetet fortsätter, sydafrikanska och israeliska kärntekniker deltar ständigt i olika gemensamma projekt. Israel understödjer också aktivt USA:s attacker mot Nicaragua genom att hjälpa de s. k. contras i Honduras med vapenleveranser och förmodligen också med militära rådgivare.

Det är denna hänsynslösa fiende och dess mäktiga bundsförvanter, som den palestinska befrielseorganisationen PLO har emot sig. Dess situation och därmed det palestinska folkets situation har allvarligt försvagats och försämrats under de senaste åren. Den viktigaste orsaken till detta är Israels ökade aggressivitet, där den ovannämnda invasionen i Libanon spelat en stor och på många sätt avgörande roll. En annan orsak är de djupgående och allvarliga motsättningarna mellan skilda arabiska stater. Detta senare förhållande har medfört att PLO också har splittrats och försvagats av inbördes strider. Efter nederlaget mot Israel och falangisterna i Libanon har Yassir Arafats ställning som ledare av PLO ifrågasatts och hans försök till fredssamtal tillsammans med Jordaniens kung Hussein motarbetats och saboterats av krafter inom den egna organisationen. Det har försvagat PLO:s internationella ställning och fått till praktiskt resultat att PLO till viss del isolerats. Israel har så långt lyckats.

För den och de som önskar se en fredlig lösning på konflikten mellan Israel och PLO måste det vara ett huvudintresse att PLO:s ställning som representant för palestinierna stärks både inåt och utåt. När det gäller det senare — internationell status, erkännande av PLO som företrädare för palestinierna och deras ledares deltagande i konferenser m. m. — är det viktigt vilka åtgärder och markeringar som görs från en stat som Sverige. Den svenska regeringen bör alltså göra vad den kan för att stärka PLO:s ställning på det internationella planet.

Kriget i Libanon har drabbat de palestinska flyktinglägren särskilt hårt. Efter Israels reträtt borde det nu finnas möjligheter att kraftigt öka de svenska humanitära insatserna för befolkningen i dessa läger. Anslagsposten katastrofbistånd i biståndsbudgeten bör lämpligen kunna användas.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda yrkas

1. att riksdagen hos regeringen hemställer om åtgärder för att begränsa Sveriges kontakter med Israel, så länge de olagliga ockupationerna av Västbanken och Gaza fortsätter,

2. att riksdagen uttalar att Israels diskriminering av palestinierna i det egna landet och inom ockuperade områden är ett brott mot folk-rätten,

3. att riksdagen hos regeringen hemställer om åtgärder på det in-ternationella planet för att påvisa att det militära samarbetet mellan Israel och Sydafrika är ett brott mot FN:s beslut om vapenembargo mot den sistnämnda staten,

4. att riksdagen uttalar sitt stöd för PLO och Yassir Arafat som representant för det palestinska folket,

5. att riksdagen hos regeringen hemställer om initiativ för att stär-ka PLO:s ställning internationellt,

6. att riksdagen uttalar att 10 000 000 kr. ur SIDA:s anslag för katastrofbistånd 1986/87 utbetalas i humanitärt bistånd för insatser i de palestinska flyktinglägren i Libanon.

Mot. 1985/86
U517

Stockholm den 27 januari 1986

Lars Werner (vpk)

Bertil Måbrink (vpk)

Jörn Svensson (vpk)

Oswald Söderqvist (vpk)

Nils Berndtson (vpk)

Inga Lantz (vpk)